

[Kaud Thomsen.]

af lovforslagene, og det gælder også, som jeg allerede har sagt, lovforslagene om aktieselskaber og anpartsselskaber, som hr. Henning Andersen omtalte.

Vi er på et par punkter uenige med ministeren. Jeg skal kun nævne 3 væsentlige. Vi mener, at antallet af lønmodtagere på virksomhederne, hvor der indføres medarbejdere i bestyrelsen, bør være 100 og ikke som af ministeren foreslået 50. I andre lande er grænsen mig bekendt betydelig højere.

For det andet mener vi ikke, at medarbejderindflydelsen skal indskrænkes til de 5 i lovforslaget nævnte former for virksomheder, men, som vi selv har stillet forslag om, at en sådan repræsentation bør udvides også til offentligt ejede virksomheder, institutioner, almenyttige selskaber eller andre virksomhedsformer.

For det tredje mener vi, at valget til bestyrelsen må ske ved forholdstalsvalg, således at også funktionærerne kan få mulighed for at få valgt en repræsentant i de mange virksomheder, hvor et meget stort antal lønmodtagere er ansat som arbejdere og et betydelig mindre antal som funktionærer.

Jeg skal endelig, hvad også hr. Poul Dam var inde på, henlede opmærksomheden på, at der er nogle habilitetsvanskeligheder, som vi må kunne drøfte i udvalget, som vi også har taget med i vort forslag.

Så vidt, så godt. Hvad derimod angår den offentlige repræsentation, anser vi den først og fremmest for at være inderlig overflødig, navnlig under hensyntagen til, at medarbejderrepræsentation i bestyrelsen, hvis jeg kan vurdere stemningen i dette ting rigtigt, må anses for at være politisk sikret under en eller anden form.

For god ordens skyld vil jeg straks sige, at vi er indforstået med den nuværende ordning i sparekasserne, men den ordning skyldes jo også det gammelkendte forhold, at der ikke findes noget ejerskab eller repræsentation for ejerskab i sparekasserne, der jo er selvejende institutioner.

Ministeren henviser selv til, at der for banker, sparekasser og forsikringsselskaber eksisterer særlovgivning: bank- og sparekassetilsynet, forsikringsrådet, men mener til trods herfor, at offentlig repræsentation i bestyrelsen alligevel er på sin plads. Ja, der-til kan jeg kun sige, at ud fra de samme

præmisser mener vi altså det stik modsatte. Vi mener, at det offentliges indsigt netop er sikret gennem denne særlovgivning, og jeg må faktisk betvivle, hvad ministeren siger i sin fremsættelsestale, at de nævnte tilsynsmyndigheder skulle være uden medansvar for driften af disse typer virksomheder. Det, ministeren siger, er naturligvis rigtigt, for så vidt angår den daglige ledelse, men begge tilsyn har efter min mening både pligt til og mulighed for at gribe ind, hvis en ledelse af sådanne virksomheder styrer i retninger, der kunne true indskydere eller forsikringstage-re.

Specielt om forsikringsselskaber angives det i bemærkningerne, at statsrepræsentation i bestyrelsen har til formål at udvide det samfundsmæssige indseende til at omfatte forbrugerpoltiske synspunkter ved udformning af policer og forsikringsbestemmelser — jeg tror, det er et nøjagtigt citat fra bemærkningerne. Ja men jeg spørger dog ministeren: er der ikke konkurrence inden for forsikringsselskaber? Er det ikke netop ethvert forsikringsselskabs trivsel, der beror på, om det formår at udforme sine policer og sine forsikringsbestemmelser så forbrugermæssigt attraktivt, at det kan vinde i konkurrencen over for dem, der er mindre sikre på hånden i denne henseende?

Nu ved jeg godt, at ministeren ifølge bemærkningerne undtager visse selskaber fra at få et statsudpeget bestyrelsesmedlem, nemlig de gensidige skadesforsikringsselskaber med begrænset formål. I disse mindre selskaber findes et sådant medlem ikke fornødent. Ja men må jeg så stille ministeren et spørgsmål — det kan altid besvares i udvalget: hvad så f. eks. Det københavnske Reassurancekompagni? Det er et rent reassurance-selskab, der ikke henvender sig til den danske offentlighed, som arbejder internationalt, og som ikke udsteder policer, men det er ikke noget lille selskab, og det har et meget vidt omfang. Jeg kan ikke se, hvad en statsrepræsentant skulle have at gøre i et selskab som det sidstnævnte; muligvis findes der også andre.

Dernæst interesserer vi os en del for den personkreds, blandt hvilken disse statsrepræsentanter til bestyrelserne skulle udpeges. Herom er ministeren jo indtil videre tavs. Vi har her i landet ca. 80 banker og ca. 180 forsikringsselskaber. Det er altså et an-